

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

N. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Οδός Πατησίων, αριθμός 3, παρά τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰσθητικῆ ἀποστείλαται ἐκ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ γαστρονομισμάτων

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Αλεξιάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — Ἡ ΣΗ-
ΜΑΙΑ ὑπὸ Γ. Δροσίνῃ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτά

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς Ἰταλίαις 6.
Ἐν τῇ Ἰταλίᾳ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἴδου τὰ γαμήλια δωρὰ σου. (σελ. 287).

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΔΕ-ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενων φύλλων).

— Πρὸς τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, οἱ Ἴνδοι τῆς Σιέρρα-Μάδρε ἐσπεύον τὸν τρόπον εἰς τὸ Μεξικόν· προσέβαλλον καὶ ἐφόνευον τοὺς κατοίκους, ἐπυρπόλουν καὶ διήρπαζον τὰς περιουσίας.

Πρὸς κατάπαυσιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραττομένων ὠμότητων καὶ πρὸς ἀπόθνησιν αὐτῶν εἰς τὰ ἄγρια κρησφύγετά των, ἐσχηματίσθη ὑπὸ ἐθελοντῶν πολιτοφυλακῆ, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατετάχθη καὶ ὁ κύριος Ἄγγελος, δὲ Λέμος, πλούσιος ἔμπορος τοῦ

Μεξικοῦ, ὅστις, ἰδίᾳ δαπάνῃ, κατήρτισεν ὀλόκληρον λόχον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπῆλθε, διψῶν ἰνδικὸν αἷμα.

Κατήγετο ὑπὸ τινος τῶν τολμηρῶν τυχοδιωκτῶν, οἵτινες ἐπεχείρησαν τὴν κατὰ κτησιν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐνεκατεστάθησαν εἰς αὐτήν, γαυριῶν δὲ διὰ τοὺς προγόνους καὶ τὸν πλοῦτόν του, κατείχετο ὑπὸ ἀφορήτου ἀλαζονείας.

Παρατηρήσατε αὐτὸν καλῶς, Σανδοβάλ, εἶπεν ἡ Κλάρα, δεικνύουσα τὴν ἄνωθεν τῆς ἐστίας ἠρτημένην εἰκόνα. Τί ἀνευρίσκετε εἰς τὴν μορφήν ἐκείνην;

— Ὅπως δὴποτε, κυρία, ἐπέλαχε θέσιν πατρὸς ὑμῶν, ἀπέσπασεν ὑμᾶς.

— Ἀπὸ τῶν ὄρεων, εἰς τὰ ὅποια ἔζων οἱ οἰκετοὶ μου, ὅπου, μένουσα ἄγρια, θά ἤμην ἴσως εὐτυχῆς, εἶπεν ἡ νέα γυνή, ροφῶσα δευτέραν δόσιν ρομίου.

— Ἀκολουθῶς ἐγένετο σύζυγός σας καὶ πατὴρ τῆς θυγατρὸς σας.

— Ἀδιάφορον, ἀδιάφορον· εἶπατέ μοι τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐμποιεῖ ὑμῖν ἡ εἰκὼν τοῦ Λέμου; ἡ ὁμοιότης εἶναι ἀπαράμιλλος, ὡς δὲ λέγουσι κοινῶς, μόνῃ ἡ φωνὴ τῇ λείπει. Τοιοῦτος ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, ὅτε ἀπῆλθε κατὰ τῶν ἀγρίων τῆς Σιέρρα-Μάδρε.

— Ἀφοῦ, κυρία, θέλετε νὰ ὁμιλήσω ὑ-

μὴν εἰλικρινῶς, ἢ ἐντύπως, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἐμποιεῖ αὐτὴ ἢ εἰκόν, εἶναι ἢ ἀποστραφῆ.

— Ὄφειλω νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ τε εἰκὼν αὐτὴ καὶ ἡ ἐγκλεισμένη εἰς τὸ κόσμημα ἐγράφησαν καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λέμος διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἑνὸς τῶν φοβερωτέρων παθῶν, τῆς ἐκδικήσεως, διότι οἱ βάρβαροι εἶχον πυροπολήσει τὴν ἑπαυλὴν τοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰδα, ὠραία δεκαπενταετής κόρη, εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

— Ἀ!

— Μικρὸν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, παρήγγειλε καὶ ἐγράφησαν αἱ δύο εἰκόνες, ὅπως ἀφῆσθαι αὐτὰς ὡς ἐνθύμημα εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν θεῖαν του. Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ σύνοφον μέτωπόν του, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὑποτίθενται κρατούσαι μαῦραι σκέψεις, ὡς ἐπίσης τὸ ἀτενές καὶ σκληρὸν βλέμμα του, τὸ ψυχρὸν καὶ πικρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ συνεσταλμένων χειλέων του.

— Ἐὰν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα...

— Συνήθως, ὁ Λέμος δὲν εἶχε ταύτην τὴν ἔκφρασιν ὅτε ἦτο ἡσυχος, ὅπερ σπανίως συνέβαινεν, ὅτε συνδιελέγετο μετὰ τῆς θείας του ἢ μετ' ἐμοῦ, καθίστατο πρᾶος, συμπαθητικὸς καὶ σχεδὸν εὐειδής.

— Ἀ! τὸν ἡγαπάτε! τὸν ἀγαπάτε ἀκόμη! ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβὰλ μὲ ὕφος μελοδραματικόν.

— Οὐδέποτε τὸν ἡγάπησα... οὐδέποτε μέχρι τῆς σήμερον, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐτήρησε βραχεῖαν σιγὴν.

Ὁ Σανδοβὰλ παρετήρει αὐτὴν ἠρωτικῶς.

— Σὰς ἔλεγον, ἐπανελάθεν ἡ Κλάρα, ὅτι ὁ Λέμος εἶχεν ἀπέλθει εἰς Σιέρα-Μάδρε, ὁπόθεν ἐπέστρεψε μετὰ δύο μῆνας εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ κρησφύγετα τῶν Ἰνδῶν, εἶχε θύσει καὶ ἀπολέσει εἶχεν ἐμπρήσει ὀλόκληρα δάση, χωρὶς νὰ δυνηθῆ ν' ἀνεύρη τὴν ἀδελφὴν του ἐκόμισεν ὅμως δύο ἀντικείμενα, ἧτοι μεγάλην ποσότητα μαργαριτῶν καὶ μίαν διητῆ Ἰνδὴν. Ἡ Ἰνδὴ ἐκεῖνη ἦμην ἐγώ.

— Ἔστω εὐλογητός ὁ Λέμος, διότι ἀπέσπασε τοιοῦτον θησαυρὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἀγρίων! ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβὰλ.

— Ἐξ ἐκείνων τῶν μαργαριτῶν, μία ἑκατοντὰς ἦσαν μέλανες καὶ μεγάλης ἀξίας δι' αὐτῶν, κατεσκεύασε τὰ κειμήλια ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἤνωσε μετὰ τοῦ ἐγκλεισθέντος τὴν εἰκόνα του κοσμήματος. «Ὁ κόσμος οὗτος θὰ εἶναι ἢ προῖξ τῆς Κλάρας», εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του. Τοιοῦτοτρόπως λαλῶν, προέβλεπε τὸ μέλλον θὰ ἐγίνοντο σύζυγός του... Ἡ Κλάρα ἐκ νέου ἐσιώπησεν, εἶτα δ' ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Λέμος μ' ἐδάπτισε καὶ ἀνέθεσε τὴν περὶ ἐμοῦ μέριμναν εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν θεῖαν του.

Ἐβίωσα δώδεκα ἔτη ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καταγωγῆς μου οὐδέποτε εἶχον ἐξέλθει τῆς ἐπαύλεως. Μόλονότι οἱ ἐργάται μὲ ἀπεκαλοῦν Ἰνδὴν, ἐγὼ δὲν ὑπέπτευον ὅτι ἦμην τοιαύτη, ἀλλ' ἐθεώρουν ἐμαυτὴν ὡς

μέλος τῆς οἰκογενείας καὶ ἐκάλοον τὸν Λέμον πατέρα... Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θεῖα του ἀπέθανον... ἤμην δὲ τότε δεκατριετής. Ἡμῖν ἐσχηματισμένη ὡς τῶρα καὶ ἐπετήρουν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας... Ἡμέραν τινα μ' ἐξέπληξεν ὁ παραδόξος τρόπος, καθ' ὃν πρὸ τινος χρόνου ὁ Λέμος μὲ παρετήρει.

— Εἶχεν ἐραστὴ ὑμῶν;

— Οὐδὲν ἐνόουν. Ἀπέφευγε νὰ εὐρισκῆται μόνος μετ' ἐμοῦ, ὡσάκις δὲ τοῦτο συνέβαινεν, ἔβλεπον αὐτὸν ν' ἀπέροχηται ταχέως, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν του ὄχρια καὶ τὸ βλέμμα του ἐσπινθηροβόλοι.

Ἦγνούουν εἰς τί ν' ἀποδώσω τὴν συμπεριφορὰν του, τὴν μελαγχολίαν, ὑφ' ἧς καταλαμβάνετο, ὡσάκις ἦτο πλησίον μου.

Οὕτω παρήλθεν ἔτος ἡμῖν δεκατετραετίς.

Ὁ Λέμος ἦτο σχεδὸν ἀπὸν καθ' ὅσον ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ἐρχόμενος ἐκ διαλειμμάτων καὶ ὀλίγας ἡμέρας διαμείνων ἐκάστοτε εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Πάντοτε δὲ μὲ παρετήρει μετὰ μείζονος συγκινήσεως.

Ἦρχίζον νὰ δοκιμάζω τὴν βαθεῖαν μελαγχολίαν, τὰς ἀκουσίους ἀφαιρέσεις, τὸ ἀόριστον αἰσθημα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ ἔρωτος, παρὰ ταῖς νεάνισιν, ἔρωτος ἀνευ ἀντικειμένου, ἀγνώστου καὶ ἀκαταλήπτου.

Διηρχόμεν μέγα μέρος τῆς νυκτὸς ὑπὸ τοὺς ἰνδικοὺς καλάμους, ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐλῇ τῆς ἐπαύλεως, παρατηροῦσα τὴν σελήνην καὶ ὄνειρευομένη μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς.

Μίαν νύκτα.. ἦτο ἡ ὦρα προκεχωρημένη... ἤμην βαθέως βεβουθισμένη εἰς τὸν ρεμβασμὸν μου δὲν ἤκουετο εἰμὴ τὸ σύριγμα τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἐτάρασσε τὰ φύλλα τῶν πλατάνων καὶ τῶν καλάμων. Πάντες ἐκοιμῶντο, πλην τῆς Μαρίας, τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου δούλης, ἣτις ἐκάθητο κατὰ γῆς παρὰ τοὺς πόδας μου.

Αἰφνης, ὡς εἶτα κραυγὴ τῆς κόρης ἐκείνης μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν πραγματικότητα... Ἐπιστολὴ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Ἠγέρθη ἡ Μαρία, διευθύνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὴν διχωρίζουσαν τὴν αὐλὴν ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φράκτιν, ἔκραζεν ἐντρομος:

— Ἐνας Ἰνδός! ἕνας Ἰνδός!

Παρετήρησα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ εἶδον ἀνθρωπίνην σιάν, πηδήσασαν ὑπεράνω τῆς φράκτις ἀγρία κραυγὴ ἠκούσθη καὶ τὰ πάντα ἐκαλύφθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τῆς σιγῆς.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἰσῆλθον, πεφοβισμένη, εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Μαρία εἰδοποίησε τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, οἵτινες ἐξῆλθον ἐνοπλοι.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, ἐγὼ, κεκλεισμένη εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἀνεγίνωσκον τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις, πιθανῶς, μοὶ εἶχε ριφθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ.

Ἰδοὺ δὲ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς:

Ὁ ξένος μὲ τὸ ὄχρον πρόσωπον δὲν εἶναι πατήρ τῆς Παρθένου-τῶν-Κοιλιάδων.

Ὁ ξένος ἀγαπᾷ τὴν ἐρυθρὰν κόρην... τὴν ἀγαπᾷ ἀλλὰ ἡ Παρθένος-τῶν-Κοιλιάδων θ' ἀποθάνῃ, ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ξένον. Ὡς ὑπογραφήν δ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θέλω λησμονήσει:

Μιαντουκατούκ.

— Ἰσως ἦτο τὸ ὄνομα ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ.

— Τίς αἶδε;

— Καὶ ὑμεῖς τί ἐπράξατε;

Περιέμεινα ἀνυπομονῶς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Λέμου. Ἡ προσδοκία μου δὲν ὑπῆρξε μακρὰ, διότι, τὴν προεὶν τῆς ἐπιούσης, ἦλθε.

— Πρὸκειται νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαιότητας ὑποθέσεως, τῷ εἶπον.

— Περὶ σπουδαιότητας ὑποθέσεως; εἶπεν, ὠχρίσας.

— Ναί, κύριε.

— Ἄς ἴδωμεν ἐλθὲ μαζί μου.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, οὐτινος ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Τίς εἶναι ἡ σπουδαιότητα αὐτὴ ὑπόθεσις; μὲ ἠρώτησε.

— Τῷ ἀφηγήθην τὸ συμβᾶν τῆς νυκτὸς καὶ τῷ ἐπέδειξα τὴν ἐπιστολήν.

— Μιαντουκατούκ! ἀνεφώνησεν ὁ Λέμος μὲ βραγχῆν φωνήν ὁ Μιαντουκατούκ σοὶ ἀπαγορεύει νὰ μὲ ἀγαπήσῃς καὶ σὲ ἀπειλεῖ.

— Ὅμως, πάτερ μου, σὰς ἀγαπῶ!

— Βλέπεις, ὅτι δὲν εἶμαι πατήρ σου!

— ὦ! μὴ τὸ λέγετε, εἶναι ψεῦδος!

— Δὲν ἐσκέφθης ποτὲ τὸ διάφορον χροῶμα ἡμῶν;

— Ὅχι... ὄχι, κύριε...

— Λοιπόν, ἡ ἐπιστολὴ λέγει τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶσαι θυγάτηρ μου.

— Τίνας εἶμαι θυγάτηρ; ἀνέκραξα.

Τότε μοὶ διηγήθη τὴν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀδελφῆς του ἐκστρατεῖαν κατὰ τῆς Σιέρα-Μάδρε, κατὰ τὴν ὁποῖαν μὲ ἀνεύρεν ἐν τῷ μέσῳ δάσους, ἐντὸς καλύβης, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἰνδοὶ εἶχον ἐγκαταλείψει.

— Κλάρα, προσέθηκεν, ἐπίστευον ὅτι δὲν θὰ ἦμην δι' ἐσὲ ἡ πατήρ... ἀλλά...

Ἐσιώπησεν.

Ἐγὼ ἐπίσης ἐτήρησα σιγὴν, ἀγνοοῦσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ μαντεύσω τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς του.

— Σὲ ἀγαπῶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Καὶ ἐγὼ... ἐπίσης σὰς ἀγαπῶ.

— Ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ κατὰ διάφορον τρόπον... σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπῶσι τὴν ζωὴν... ὅπως δὲ ζήσω, πρέπει νὰ γενῆς σύζυγός μου.

Ἄθῶα καὶ ἀπειρος, ἔλαβον τὰς χεῖρας τοῦ Λέμου:

— Ὁ, τι ὑμεῖς θέλετε τὸ θέλω καὶ ἐγώ!

— Οὐδένα ἀγαπᾷς, Κλάρα; μὲ ἠρώτησεν ἐναγωνίως.

— Ὑμᾶς μόνον ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη.

Τότε μ' ἔθλιψεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἐνδακρυσ, καὶ μὲ ἠσπάσθη τρυφερῶς.

Πρὸ πολλοῦ, δηλαδὴ ἀπ' οὐ εἶχον γίνεαι μεγάλην κόρη, ὁ Λέμος δὲν μ' ἐνηγκαλίζετο πλέον.

Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἠρωτικὸν φίλημα μοὶ

προϋξένησεν ἀλγεινὴν καὶ ἀόριστον αἰσθησίν· ἡ ψυχὴ μου συνεστάλη.

Ἦγάπων τὸν Λέμον ὡς πατέρα... ἀλλ' ὄχι ὡς ἐραστὴν.

Ἦγνόουν δὲ μάλιστα τί ἦτο ἐραστής.

Ὁ Λέμος ἐπλησίασεν εἰς τὰ κιβώτια τῆς ἀποσκευῆς του, τὰ ὅποια εἶχε κομίσει ἐκ τοῦ Μεξικοῦ καὶ τὰ ὅποια ἔκειντο εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνοίξας δ' αὐτὰ, ἐξήγαγεν ἐξ αἰσία ὑφάσματα.

— Ἴδου τὰ γαμήλια δῶρά σου, μοι εἶπεν ἦλθον μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ σοι προτείνω νὰ γενῆς σύζυγός μου... Εἴμεθα σύμφωνοι, μόναι δ' αἱ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ νόμιμοι διατυπώσεις λείπουσιν. Ὁ θερμὸς ἔρωσ μου δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ βραδύτητα. Μετὰ μεσημβρίαν τῆς σήμερον θέλομεν ἀπέλθαι εἰς τὸ Μεξικόν, ὅπου θὰ γενῶ εὐτυχῆς.

Δὲν ἐνόουν εἰς τί ὁ Λέμος ἐδούλει τὴν εὐτυχιάν του.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐδέησε νὰ τὸ ἐννοήσω, διότι ἐγενόμην σύζυγός του.

Τότε εἶδον τί ἦτο ἔρωσ... Πλὴν πάντα τὰ ὄνειρά μου περὶ εὐδαιμονίας διελύθησαν μετὰ τῆς ἀπωλείας τῆς ἀγνοίας μου. Ὅσον ἠγάπων τὸν Λέμον ὡς πατέρα, τόσον ἀπεστρεφόμενον αὐτὸν ὡς σύζυγον.

— Καὶ οὐδέποτε ἠράσθητε ἐτέρου;

— Ὅχι, Σανδοβάλ, ὄχι· ποσάκις ὀφείλω νὰ σὰς ἐπαναλάβω, ὅτι εἴσθε ὁ πρῶτος ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου ἠράσθη;

— Ἦτοι ὁ εὐτυχῆς θνητός, ὅστις ἀπολαμβάνει τῆς ἀγνότητος τῆς καρδίας σας.

— Ἀγνοῶ ἐὰν ἴ ἀποδεχθῆτε ὡς ἔχει τὴν καρδίαν μου, διότι δὲν ἀφηγήθην ὑμῖν εἰσέτι τὰ πάντα.

— ὦ! κυρία, δύναμαι νὰ σὰς ἀκούσω ἐξ ἀβροφροσύνης, μάλιστα δὲ καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος, ἀφοῦ διηγείσθε τὴν βιογραφίαν σας, ἀλλ' οὐδὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀκούσω, ὅπως συνδεθῶ ἀδιάλύτως μετ' ὑμῶν· μήπως ἀμφισβάλετε περὶ τοῦ ἔρωτός μου;

— Ἐὰν μοι ἐπαναλάβητε τὴν αὐτὴν ὁμολογίαν, ἀφοῦ περᾶνω τὴν διήγησίν μου, θέλω σὰς πιστεύσει.

— Τότε πρέπει...

— Πρέπει ν' ἀκούσητε μέχρι τέλους. Δώσατέ μοι ποτήριον ρουμίου.

Ὁ Σανδοβάλ ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ ποτήριον τῆς Κλάρας μετὰ κρυφίας εὐχαριστήσεως.

Αὕτη ἐξηκολούθησεν.

— Δὲν ἠδύναμην νὰ εἶμαι εὐτυχῆς· οὐχ ἤττον, κατέβαλον πάσων προσοχὴν νὰ μὴ τὸ ὑποπτέωσιν ὁ Λέμος, ὅπως μὴ ταραξῶ τὴν εὐτυχιάν του.

Ἀλλ' ὅμως ἡ θέσις μου ἦτο φοικώδης.

Ὁ ἔρωσ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ζωὴ τῆς γυναικός.

Διὰ δὲ τὴν ἔχουσαν καρδίαν γυναῖκα, εἶναι τὸ πᾶν.

Ἦ ψυχὴ μου ἦτο συνεσταλμένη καὶ ψυχρὰ· ὡς ἐὰν ἦτο ἐγκεκλεισμένη ἐντὸς τάφου.

Εἶχον ὅμως αὐταπαρνησιν.

Εἶχον ὑποβάλλει ἐμαυτὴν εἰς τὴν τύ-

χην μου, εἰ καὶ ὑποφέρουσα τὸ βραδὺ καὶ συνεχὲς μαρτύριον τοῦ κενοῦ τῆς καρδίας.

Οὐχ ἤττον, προσεμειδίωον πρὸς τὸν Λέμον, τὸν ἀκούσιον αἴτιον τῆς δυστυχίας μου, ὅστις ἐφαίνετο εὐδαιμών διὰ τὴν ὑποτιθεμένην εὐδαιμονίαν μου. Διατί νὰ κατασπαθῶμεν ἀμφότεροι δυστυχεῖς; Μοι ἤρκει νὰ εἶμαι ἐγὼ μόνη.

Τότε ἀντελήφθη πάσης τῆς ἰσχύος τῆς γυναικείας ψυχῆς.

Ὁ Λέμος ἀπελάμβανεν ἐπιφθόνου εὐτυχίας.

— Ὁ Θεὸς τῷ εἶχε δώσει ἓνα ἀγγελον, εἶπεν ὁ Σανδοβάλ.

Ἦ Κλάρα ἐσιώπησεν.

Μετὰ νέον ρόφημα ρουμίου, ἐξηκολούθησεν.

— Ἄς διέλθωμεν ἐν τάχει τὴν πρῶτην ἐποχὴν τοῦ γάμου μου. Ὁ Λέμος ἦτο πλοῦσιος, μετ' ἠγάπα καὶ προὐλάμβανε τὰς ἐπιθυμίας μου· οὐδὲν μοι ἔλειπεν εἰμὴ καρδία, ἧτις ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν ἐδικήν μου.

Ὁ Θεὸς ὅμως μετ' ἠσπλαγχνίσθη καὶ μοι ἀπέστειλεν ἀγάπην καθαρὰν καὶ ἀσπιλον, τὴν ἀγάπην ἀγγέλου.

Ἐπέτρεψε νὰ γενῶ μήτηρ.

Δὲν εἶχε παρέλθει ἔτος ἀπὸ τοῦ γάμου μου, εἶχον ἡλικίαν πεντεκαίδεκα ἐτῶν, ὅτε ἔτεκον τὴν θυγατέρα μου, τὴν δυστυχῆ Ἰσabelle μου, τὴν ὁποίαν μοι ἤρπασαν.

Ἦ Κλάρα ἐκένωσε τὸ ποτήριόν της.

— Πληρώσατέ μοι ἕτερον, Σανδοβάλ, εἶπε, διὰ φωνῆς βραγχυῆς. Ἐχω ἀνάγκην λήθης, θέλω νὰ λησμονήσω· ἄλλως, αἰσθάνομαι παράδοξον καὶ καταθλιπτικὸν ψῦχος.

Ὁ Σανδοβάλ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τῆς Κλάρας καὶ ἀνεσκάλευσε τὸ πῦρ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι περιττὸν τὸ πῦρ δὲν ἀρκεῖ νὰ με θερμάνῃ· αἰσθάνομαι τι ὡς ἐὰν εἶχον τὴν καρδίαν νεκράν.

— Νεκράν τὴν τόσον ἐρώσαν καρδίαν, τὴν προσδίδουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ὑπερφυσικὴν καὶ θεῖαν λάμψιν!

— Σὰς φαίνομαι πραγματικῶς τόσον ὠραία;

Ἦ Κλάρα, κλίνας πρὸς τὸν Σανδοβάλ, ἔδειξεν αὐτῷ τὸ ὠχρὸν καὶ συσπόμενον ὑπὸ σχεδὸν ἀνεπιλήπτων, πλὴν βιαιῶν καὶ διαρκῶν σπασμῶν, πρόσωπόν της· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἐκτάκτως. Κρατοῦσα, διὰ τρεμούσης χειρός, τὸ πλήρες ποτήριόν της, ἐξεκένωσε αὐτὸ διὰ μίας καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ δίσκου· εἶτα δ' ἀνεπαύθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἠτένισε τὸν Σανδοβάλ μετ' ἀπερίγραπτον βλέμμα.

Οὕτως, καταληφθεὶς ὑπὸ ζάλης, ἔλαβε μετὰ πάθους τὴν χεῖρα τῆς Κλάρας.

Ἦ χεῖρ ἐκείνη ἦτο ψυχρὰ ὡς ἡ χεῖρ πτώματος.

Εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς φλεγούσης χειρός τοῦ Σανδοβάλ, ἡ εὐειδὴς χήρα ἀνεσκίρτησεν, ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὴν ἰδικὴν τῆς, ἠγέρθη καὶ ἀστραπὴ ἐξηκοντίστη τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ὁ Σανδοβάλ ἠσθάνετο παράδοξον αἰσθηματὸν ἠρξίσε νὰ καταλαμβάνηται ἐπίσης αὐτός ὑπὸ ψύχους.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Κλάρα.

Ἐσκέρθη ὀλίγον καὶ ἐπανέλαβε:

— Τί σὰς ἔλεγον;

— Μοι ἐλέγετε, κυρία, ὅτι, γενομένη μήτηρ, ἐγένεσθε εὐτυχῆς.

— Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶπον τοιοῦτό τι, διότι, ἀφοῦ ἐγενόμην μήτηρ, ἡ θέσις μου ἐχειροτέρευσε.

— Πῶς!... τότε, δὲν ἠγαπάτε τὴν θυγατέρα σας, διότι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λέμου.

— Δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω τοῦτο. Ἐλάτρευον τὴν Ἰsabelle μου, ἧτις κατεῖχεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν ἰδιαίτην διὰ τὴν μητρικὴν στοργὴν θέσιν· πλὴν, ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ μου, ἔμενε κενόν τι, τὸ ὅποτον ἀκαταπαύστως ἐμεγεθύνετο. Δι' ἐμὲ ὁ Λέμος, μόνοντι πατὴρ τῆς θυγατρὸς μου, δὲν ἦτο πατὴρ ἀγαπώμενος. Ἦ θλίψις μου ἠύξησεν, ἕνεκα τῆς ἄλλειψως ἰσοροπίας εἰς τὰ αἰσθήματά μου. Οὐχ ἤττον, ἐμειδίωον πρὸς τὸν Λέμον ὡς γυνὴ ἔμπλεως ἔρωτος. Καθίστων αὐτὸν εὐτυχῆ. ὦ! μὴ πιστεύητε τὰς γυναικας, Σανδοβάλ!

Ὁ Σανδοβάλ ἠσθάνετο τὸ ψῦχος καθίσταμενον δριμύτερον.

— Ἠμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Λέμος ἦτο εἰς τὸ Μεξικόν, ἀνὴρ τις, περιβεβλημένος πλατὺ ἐπανωφόριον ἐκ χονδρῶ μαλλίνου ὑφάσματος, φέρων ψιᾶθινον πῖλον καὶ καρβιναν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ἦτο νέος καὶ εὐειδής.

Ἐπλησίασε βραδέως καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς φράκτης, ἐνῶ ἔμελλον νὰ διέλθω ἐκεῖθεν, παρατήρησα ὅτι μετὰ τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς του, εἶπε:

— Κρατήσατε τὰ σκυλιὰ σας, κυρία, καὶ λάβετε τὴν εὐσπλαγχνίαν νὰ με δώσετε ψωμί καὶ νερόν.

Ἦτο ὠχρότατος καὶ ἐφαίνετο ἀσθενής.

Τὸ ἐφαρμένον ἐπανωφόριόν του, ὁ ἀκομψὸς πῖλός του καὶ τὰ κατεσχισμένα ὑποδήματά του προσέδιδον αὐτῷ τὸ ἦθος ἐπαίτου· ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἦτο ὑπερήφανος καὶ ἡ φωνὴ του βαρεῖα καὶ ἀξιοπρεπής.

— Εἴσθε Ἰσπανός; ἠρώτησα αὐτόν.

— Ναι, κυρία, εἶμαι Ἰσπανός καὶ κυνηγὸς βουβάλων. Ἐρχομαι ἐκ μεσημβρίας μετὰ μακρὰν πορείαν, ἐτοξαματισθὴν ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ ἀκόμη δὲν ἐθεραπεύθη ἐντελῶς.

— Τίνος ἡλικίας ἦτο; ἠρώτησεν ὁ Σανδοβάλ μετὰ διστακτικὸν ὕφος.

— Ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων μέχρις εἰκοσι καὶ ἑξ ἑτῶν.

— Καὶ ἦτο εὐειδής;

— Πολὺ εὐειδής.

— Ὅστε...

— Ὑποθέτετε, ὅτι ἦτο δι' ἐμὲ ἐπικίνδυνον νὰ γνωρίσω ἐκεῖνον τὸν ξένον;

Καταλέγεσθε μετὰ τῶν πιστευόντων, ὅτι ἡ φυσικὴ καλλονὴ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὸ κύριον προσᾶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς γυναικός;

— Ὅχι· ὁσάκις ὅμως ἕτεραι περιείρασαν...

— Ἦ μόνη συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ Λοπέσ περιστασις ἦτο, ὅτι οὗτος ἦτο δυστυχῆς, ὅπερ ἤρκει νὰ διεγείρῃ τὴν συμπάθειάν μου.

— Ὄνομάζετο Λοπές ;
— Ναι, και τὸν γνωρίζετε. Είναι ὁ ἴδιος κύριος Σεβήρος Λοπές, ὁ διευθυντὴς τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου μου.

— Ὑπῆρξεν ὄρατος ;
— Ὁραϊότατος.

— Καὶ ἐξῆσεν εἴκοσι ἔτη πλησίον σας ;
— Τί σημαίνει ; Δὲν ἠδύναμην ν' ἀγαπήσω αὐτόν· τὸ βλέμμα του εἶχε τι ἀγριον· τὸ στόμα του ἐκφρασίαν τινὰ σκληρότητος, τὴν ὁποίαν ὁμως ἐγὼ ἀπέδιδον εἰς τὰ δυστυχήματά του.

— Δὲν ἐξεδήλωσεν ὑμῖν ἔρωτά ;
— Ναι, ἀμα τῆ ἐμφανίσει του.

— Ἄ !
— Ἄλλ' ὁ ἔρωσ τοῦ Λοπές ὑπῆρξε διαρκῶς εἰδος σεβασμοῦ και στοργῆς· με ἠγάπα ὡς ἀδελφός, ὡς πατήρ.

— Ἡθέλησε νὰ σας ἀπατήσῃ και τὸ κατώρθωσῃ, δεικνύων ὑμῖν ἀφιλοκερδίη και ἐχέμυθον ἔρωτά, ὡς ὑμεῖς αὐτῆ ἠπατάτε τὸν σύζυγον σας, ἀφίνουσα αὐτόν νὰ πιστεύῃ, ὅτι τὸν ἠγαπάτε.

— Ὁ Θεὸς μόνος ἐτάζει τὰς καρδίας· ὁ ἀνθρωπος κρίνει ἐκ τῶν φαινόμενων. Ὁ Λοπές οὐδέποτε ἐπεδειξάτο τὸν φλογερὸν ἔρωτά, τὸν ὁποῖον παρετήρησα παρ' ὑμῖν ἀφ' οὗ σας ἐγνώρισα.

— Ἐγὼ εἶμαι εὐλικρινὴς και τίμιος.
— Ἰσως ἀπατάτε ὑμᾶς αὐτόν !
— Ὄ ! ὄχι !

— Ἐξακολουθῶ. Ἀφοῦ ὁ Λοπές εἰσήλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, διέταξα και ἔδωκαν αὐτῷ τροφὴν και δωμάτιον, ὅπως ἀναπαυθῆ.

Τὴν ἐπιούσαν, μοὶ ἀφηγήθη τὰ τοῦ βίου του με ὀλίγας λέξεις. Ὡν ὄρφανός, εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Μεξικὸν νεώτατος μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀντιβασιλέως· πλὴν, υπερήφανος ὢν και μὴ θέλων νὰ ὑπηρετῆ ἐτέρους, ἠθέλησε νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δι' ἀνεξαρτήτου ἐργασίας και ἐγένετο θηρευτὴς βουβάλων. Βαρυνηθὴς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐξήσκει πρὸ ὀκταετίας και τὸ ὁποῖον ἐβλάψε τὴν υἱεσίαν του, ἀπεράσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου νὰ κερδίξῃ τὰ τοῦ βίου, ἀδιάφορον τίνι τρόπῳ.

Με παρεκάλεσε, λοιπόν, νὰ συστήσω αὐτόν εἰς σχετικὰ μοὶ πρόσωπα.

Εἰς τὸ Μεξικὸν ὑπῆρχε μόνος ὁ σύζυγός μου, ἐπομένως ἐγραψα αὐτῷ ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐκόμισεν ὁ ἴδιος Λοπές.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, οὗτος ἐπανήρχετο μετὰ τοῦ Λέμου, προσλαβόντος αὐτόν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἐκτοτε, ὁ πρῶν θηρευτὴς δὲν μ' ἐγκατέλιπε πλέον.

— Ἀγαπῶν ὑμᾶς πάντοτε !
— Καὶ σεβόμενός με.
— Ὄ ! οὐδέποτε μοὶ ἤρσεν οὗτος ὁ ἀνθρωπος ! ἀνεφώνησεν ὁ Σκνδοβάλ.

— Ἄλλοτε ἤμην μανιακὸς καπνιστὴς· ὅτε εἶχον ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, νὰ διηγηθῶ ἢ νὰ πράξω τι ἀξιὸν λόγου ; ἤντλουν ἐκ τοῦ σιγάρου τὰς ἐμπνεύσεις μου. Τιμὴ εἰς τὸν Κολόμβον, τὸν ἀνακαλύψαντα τὴν νῆσον Κούβαν, τριπλασία δὲ τιμὴ εἰς τὸν ἐφευρόντα τὰ σιγάρα !
Ἐξηπλώθη ἀνέτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-

και τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἐνδιαφέροντος, εἶπε :
— Λοιπόν, σὺ ὁ προβλέπων τὸσον ἀκριβῶς τὰ πράγματα, τί φρονεῖς περὶ τοῦ Λοπές ;
— Ἄ ! ἠξυῦρά και ἐγὼ ; Ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐπὶ εἰκοσαετίαν κρύπτει τὸν ἔρωτά του πρὸς γυναῖκα, οὐδὲν παρ' αὐτῆς αἰτῶν, οὐδ' ὅτε ἔμεινε χήρα, ὁ οὕτως ἀφιλοκερδῶς ἀγαπῶν ἀνὴρ δὲν εἶναι ἐραστής, ἀλλ' ἀδελφός.
— Ἄ ! καυμένε ἀνόητε ! ψυχὴ ἀγχιθί, ἥτις ἐξετάζει μόνον τὰ φαινόμενα !
— Πῶς ! ὁ Λοπές ἠγάπα ἄλλως τὴν Κλάραν ;
— Ἦράτο αὐτῆς φρενητιῶδῶς, λυσσωδῶς, ὡς ὁ Σατανᾶς ποθεῖ τὸν οὐρανόν.
— Τότε, διατί νὰ ὑποφῆρῃ ;
— Ἴνα μὴ ἀπολέσῃ τὰ πάντα.
— Δὲν ἐνόου. Τί δύναται τις νὰ κερδίσῃ, ἀφίνων τὴν ἐρωμένην γυναῖκα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἔρωτός του ;
— Κερδίζει τὸ νὰ βλέπῃ αὐτὴν συνεχῶς, νὰ τῆ ὁμιλῇ και ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Ἐρώπησον ἀπῆλπισμένον ἐραστήν τί θέλει και θά σοὶ ἀπαντήσῃ : Μοὶ ἀρκεῖ νὰ τὴν βλέπω και νὰ αἰσθάνωμαι αὐτὴν πλησίον μου. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἐπιτυχὸν τοῦτο ἐπιθυμεῖ τι περισσότερον λίαν ταχέως, πλὴν ὁ Λοπές, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἐκρίνεν, ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ οὐδέποτε ἠθέλην ἀγαπήσει αὐτόν, εἶχε τὴν ὀρθὴν κρίσιν νὰ μὴ λάβῃ τὴν στάσιν παραγνωρίζομένου ἐραστοῦ και νὰ ἀσφαλίσῃ ἐαυτῷ τὴν μόνην δυνατὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ζῇ πλησίον τῆς Κλάρας, ἀποφεύγων νὰ διακινδυνεύσῃ, δι' ἀσυνέτων ἐπιδείξεων, τὴν παρὰ τῷ Λέμῳ θέσιν του.
— Μπα ! εἶναι ἀδύνατον. Ὁ Λοπές δὲν ἠδύνατο ν' ἀγαπᾷ τοιοῦτοτρόπως τὴν ὄραϊαν Ἰνδιάν. Ἐὰν ἤρατο αὐτῆς ὅσον λέγεις, ἡ ζηλοτυπία αὐτοῦ, βλέποντός αὐτὴν σύζυγον ἐτέρου, ἠθέλε τὸν θανάτωσαι.
— Ὁ Λοπές ἦτο φρικωδῶς ζηλοτύπος· δὲν ἀπέθανεν ὁμως ἐκ ζηλοτυπίας... ἀλλὰ προτίμησε νὰ φονεύσῃ.
— Ἄ !
— Ἄκουσον.
— Μέλλεις νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Κλάρας ;
— Ὁχι. Ἡ Κλάρα δὲν ἐγίνωσκεν εἰμὴ μόνον μέρος τῆς ἱστορίας τῆς· πλὴν ἐγὼ, ὅστις γινώσκω αὐτὴν ὀλόκληρον ἀφ' οὗ χρόνου ἐγενόμην σκελετός, θέλω σοὶ διηγηθῆ αὐτὴν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Θέλεις μάθει τίς ἦτο ὁ κύριος Σεβήρος Λοπές και τὸν λόγον τῆς εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐλεύσεώς του.
Πρὸ τούτου ὁμως ἐπίτρεψόν μοι ν' ἀναψῶ ἐν σιγάρῳ ἐπιθυμεῖς σὺ ἐπίσης ἐν.
— Εὐχαριστῶ.
— Ἄλλοτε ἤμην μανιακὸς καπνιστὴς· ὅτε εἶχον ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, νὰ διηγηθῶ ἢ νὰ πράξω τι ἀξιὸν λόγου ; ἤντλουν ἐκ τοῦ σιγάρου τὰς ἐμπνεύσεις μου. Τιμὴ εἰς τὸν Κολόμβον, τὸν ἀνακαλύψαντα τὴν νῆσον Κούβαν, τριπλασία δὲ τιμὴ εἰς τὸν ἐφευρόντα τὰ σιγάρα !
Ἐξηπλώθη ἀνέτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίν-

τροῦ, περιεβλήθη τὸν κοιτωνίτην και ἐπανέλαβε τὴν διηγησίαν του.

ΙΓ'
Εὐρισχόμεθα εἰς χώραν παρθένον.
Διασχίζομεν δάσος, ἀκολουθοῦντες τὰ ὑπὸ τῶν δορυκάδων χαραχθέντα ἴχνη.
Γιγαντιαῖα δένδρα ὑψοῦσι τὰς κορυφὰς των ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν εἰς ἀμετρον ὕψος.
Οὐδεμίαν γοθθικὴν μητροπόλιν ἔχει τόσῳ μεγαλοπρεπῆ θόλον.
Τὸ φῶς εἶναι ἀσθενές. Οὐδ' ἐλάχιστον μέρος τοῦ στερωμάτος διακρίνεται διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος.
Ἡ κλιμακτικὴ, ἠρτημένη ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, σχηματίζει ὑπερμεγέθη παραπετάσματα.
Πυκνὴ γλῶσσ βαθέος πρασίνου χρώματος καλύπτει τὴν στενωπόν.
Ἡ σιωπὴ βασιλεύει εἰς ταύτην τὴν ἐρημον.
Μόνον δι' ἐκ διαλειμάτων ἀκούσθαι ἡ πένθιμος βοὴ τοῦ διὰ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων διερχομένου ἀνέμου, τὴν ὁποίαν ἡ ἠχὴ πολλάκις ἐπαναλαμβάνει εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους.
Ἐὰν πραγματικῶς ἐβαδίζομεν εἰς τὸν ἀδιέξοδον ἐκεῖνον λάβυρινθον, θὰ εἶχομεν ἀνάγκη, ὅπως ἀναγνωρίσωμεν τὸν δρόμον ἡμῶν εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ν' ἀφήσωμεν σημεῖα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦμεν.
Ὁδοιποροῦμεν ὁμως κατὰ φαντασίαν, τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν ἀνετον, ἢ μάλλον δὲν ὀδοιποροῦμεν, ἀλλὰ παρακολουθοῦμεν, διὰ τῆς φαντασίας, ἕνα ἀνδρα, ὅστις διέρχεται τὸ ἀπέραντον και ἀνώνυμον δάσος.
Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος εἶναι ὁ Λοπές, ἡλικίας τὸ πολὺ εἴκοσι και δύο ἐτῶν.
Εἶναι μελαγχροινός, ἐκ πρώτης δὲ ὕψους φαίνεται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἰσπανικὴν φυλὴν.
Φέρει μετ' ἀφελείας και κομψότητος ἰδιαίτουσαν ἐνδυμασίαν· πλατύγυρον κωκινὸν πέilon μετὰ ταινίας ἐκ βελούδου, πράσινον μεταξινὸν δίκτυον περικλείων τὴν κόμην του, ὑποκάμισον γραμμωτόν, μέγα μανδύλιον δεδεμένον περὶ τὸν λαιμὸν ἀντι λαϊμοδέτου, κοντόν φόρεμα, ἀναζυρτὶδα πλατεῖαν μετ' ἀργυρῶν κομβίων και ἠνεωγμένην κατὰ τὰ πλευρὰ, δερμάτινα κεντητὰ περιπόδια, ὑποδήματα ἐκ δερματός ταύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠρτηνται ἔγθεν μὲν δύο θῆκαι, ὧν ἡ μὲν εἶναι πλήρης σιγάρων, ἡ δ' ἐτέρα περιέχει τέσσαρα δίκαια πιστόλια, ἐτέρωθεν δὲ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ, θηρευτικὴ μάχαιρα ἐν τέλει, κρατεῖ ὑπὸ μάλης μακρὰν ἀγγλικὴν καραβίαν καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ γραμμωτοῦ μανδύου του.
Ὁ Λοπές ἄδει δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του και εἰσπνέει τὸν κἀπνὸν τοῦ μεγάλου σιγάρου του.
Ἐνίοτε δὲ, με τόνον ἰδιαίτερον, φωνάζει :
— Ἐμπρός, Κομιζέ ! ἔμπρός, ἀλογαί μου ! πλησιάζομεν καλὸν χόρτον σὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω ἔμπρός, Κομιζέ !

ΙΕ'
Ὁ σκελετός διέκοψεν ἐπὶ μικρὸν τὴν διηγησίαν του, εἶτα δ' ἀποταθείς πρὸς με, ὅστις ἠκροώμην με ὀρθάνοικτον τὸ στόμα

Ὁ Κομιζέ είναι ἐγγώριος μικρόσωμος, μακρόβριξ, ἀλλὰ ῥωμαλέος ἵππος· φέρει ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ δύο μικρὰ δέματα ἐμπορευμάτων, κεκαλυμμένα διὰ κλινοσκεπάσματος. Βαδίζει δὲ βραδέως πρὸ τοῦ Λοπές.

Ἐντοσοῦτω, ἐνῶ ὁ Κομιζέ ἀκολουθεῖ τὴν βραδείαν πορείαν του, τὸ ἄσμα τοῦ Λοπές καθίσταται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἦττον ζωηρόν· ὁ Λοπές κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὰ δὲ ἀτενές τοῦ βλέμματος καὶ ἡ ἀκίνησις τοῦ προσώπου του δεικνύουσιν, ὅτι εἶναι βεβουθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις.

Μετὰ τινος ὥρας, τὸ δάσος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον φωτίζεται· ἦδη δὲ οὐρανόχροα σημεῖα φαίνονται διὰ τοῦ ἐκ χλόης θόλου· ἐπὶ τέλους, ἐκεῖ κάτω, μακρὰν, φαίνεται σπίνθηροβόλος λάμψις· εἶναι ὁ δῦων ἥλιος.

— Ἐμπρός, Κομιζέ! ἔμπρός! κράζει ὁ Λοπές· ἰδοὺ μας πλησίον εἰς τὸ Πάργχο δὲ Πίρτος. Ἀφοῦ φθάσωμεν ἐκεῖ, θ' ἀναπαυθῶμεν.

Μετ' οὐ πολὺ, ἐξήλθον εἰς λειμῶνα πολλῶν λευγῶν ἐκτάσεως, βροχόμενον ὑπὸ ποταμίου, ῥέοντος ἐπὶ κοίτης ἐκ χαλίκων καὶ σχηματίζοντος, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἐδάφους, χρομαρρουν, ἥραμα ῥυακία ἢ λιμνας.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐπὶ ὑψηλοτάτου κωνικοῦ βράχου, καθέστου ἐπὶ τινος τῶν λιμνῶν, κατὰ πρὸς φυλὴν, τὴν ὁποίαν θέλω περιγράψαι βραδύτερον.

Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ βράχου μέχρι τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπίνη ὄρασις, διακρίνεται τάπησ χλόης, κυματίζων εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν ἀνέμου καὶ διακοπτόμενος ὑπὸ βράχων, λόφων καὶ τινων δένδρων.

Τὸ κατὰ πρῶτον προσβάλλον τὴν ὄρασιν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δάσους ἐξοδον, ἦτο κορμοὶ ἑκατονταστῶν δένδρων, κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀνθέων καὶ κατακειμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· σωροὶ φαῖς γῆς ἔνευ χλόης ἐδείκνυν, ὅτι πυρκαϊὰ εἶχεν ἄλλοτε κατασπρέψει μέρος τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον νῦν ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ λειμῶνος.

Ὁ ἥλιος ἔδυνε εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον ἐντὸς τοῦ πυρπολουμένου ὀρίζοντος.

Ὁ Λοπές ἀπεκάλυψε τὴν καρδίαν του καὶ ἐπυροβόλησεν εἰς τὸν ἀέρα.

Εἶτα δὲ προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐναγωνίως ἐπὶ λευκοῦ οἰκίσκου, ἐκτισμένου ἢ μᾶλλον ἠρτημένου ἐπὶ τοῦ βράχου.

Ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου ἠνεώχθη ἄμα τῷ πυροβολισμῷ, ἐνεφανίσθη δ' εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ γυνή, ἥτις ἔσεισε τὸ μανδύλιόν της.

Ὁ ὀδοιπόρος, συγκεκινημένος, ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σημεῖον, κινήσας τὴν ἀκρὰν τοῦ μανδύου του.

Ἡ γυνὴ κατῆλθε δρομαίως ἀπὸ κρηνον στενωπὸν καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν Λοπές.

Ἐὐκόλος ἦτο ἡ ἀναγνώρισις, ὅτι ἐκεῖνη ἡ γυνὴ ἀνῆκεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν φυλὴν. Δὲν ἠδύνατο μὲν τις νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν της, πλὴν ἐφαίνετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος· ἡ χροιά αὐτῆς ἦτο λευκή, ἡ κόμη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της

μέλανες, τὸ ἀνάστημα αὐτῆς λιγυρόν.

— Χαῖρε, Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς! εἶπεν ὁ Λοπές ἰσπανιστί!

— Χαῖρε, ἄνδρες κυνηγέ τῶν βουβάλων! ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ θλίψεως· διατί μὲ ὀνομάζεις Παρθένον-τῆς-Αὐγῆς;

— Οὕτω σ' ὀνομάζουσιν οἱ Ἐρυθρόδερμοι.

— Ἡξεύρεις καλλίστα, ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμὲ ἄς μὲ ὀνομάζουσιν οὕτω οἱ ἐρυθρόδερμοι· τὰ νερά, τὰ ὁποῖα ψιθυρίζουν ὑπὸ τὰς πτελέας τοῦ ποταμίου καὶ ὑπὸ τὸ λευκὸν καὶ ἡρεμὸν φῶς τῆς σελήνης, δὲν ἐπαναλαμβάνουν αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς εἶναι μήτηρ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Λοπές.

— Ὅταν ὁ εὐγενὴς Ἰσπανός μου θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, θὰ μὲ λάβῃ μαζύ του· δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ μὲ φωνῆσῃ ὁ Ἐρυθρόδερμος πατήρ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶναι εἰς τὰ περὶχώρα;

— Ἐπέστρεψε πρὸς ὀλίγων ἡμερῶν νικητῆς τῶν Ἐρυθροδέρμων τῶν Κουάνων Ὀρέων. Ὅταν μὲ εἶδε, μὲ παρέτηρησε καὶ μὲ εἶπε· Διατί ἡ κόρη μου δὲν εἶναι χαρούμενη, φέρω μαργαριτάρια διὰ τὸν λαίμονά της καὶ δέρματα διὰ τὸ κρεβάτι της. Ἡ κόρη μεγαλοῦ ἀρχηγοῦ δὲν πρέπει νὰ ἦναι λυπημένη, διότι ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν πῶς δὲν εἶναι εὐχαριστημένη διὰ τὴν δόξαν τοῦ πατέρου της.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ὁ Μιαντουκατοῦκ πάντοτε μὲ παρατηρεῖ ἐγὼ τρέμω, διότι νομίζω ὅτι ἐκεῖνο τὸ βλέμμα βυθίζεται εἰς τὰ σπλάγγνα μου.

Ὁ εὐγενὴς Ἰσπανός μου θὰ μὲ λάβῃ μαζύ του, αἱ;

Ἐκεῖνη, ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ του, φοβεῖται.

— Ἀπόψε, ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὰς μαύρας πτελέας, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, θὰ περιμένω τὴν ψυχὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ Λοπές. Πήγαίνε εἰς τὸ σπῆτί σου, διότι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔχει τὰ μάτια τοῦ ἀετοῦ καὶ τὴν ἀκοὴν τοῦ φειδοῦ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ, αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὸ κυνήγιον τῶν βουβάλων με τοὺς Ἰνδοὺς. Θὰ ἐπιστρέφῃ πολὺ ἀργά. Καὶ τί φέρεις ἀπὸ τὰς μεγάλας πόλεις; προσέθετο ἡ νεανίς μὲ παιδικὴν ζωηρότητα καὶ ῥίπτουσα περίεργον βλέμμα ἐπὶ τοῦ φορτίου τοῦ ἵππου.

— Ὅρατα παντὰ, ὅρατα στολίδια καὶ ὄπλα διὰ τὸν Ἐρυθρόν πατέρα.

Ἡχος κέρατος ἀντήχησεν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ βράχου.

— Νὰ ὁ Ἐρυθρὸς πατέρας! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς· ἡ φωτιὰ τοῦ βωμοῦ ἐσβύνητο, ὅταν ἤκουσα τὸν πυροβολισμὸν σου καὶ ἦλθα νὰ σε ἶδω, χωρὶς νὰ τὴν ἀνάψω. Ἄ! ἐὰν ὁ Μιαντουκατοῦκ εὗρισκε τὴν φωτιὰν σβυστήν! Χαῖρε, εὐγενῆ Ἰσπανέ μου, χαῖρε! Ἀπόψε, ἐκεῖ, πλησίον τῶν βράχων, ὑπὸ κάτω ἀπὸ τὰς πτελέας, ὅταν θ' ἀνατέλλῃ ἡ σελήνη.

Ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς ἀπῆλθεν ὡς βέλος πρὸς τὸ χωρίον καὶ ὁ Λοπές ἐξ-

κολούθησε βραδέως τὸν δρόμον του.

ΙΖ'

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο νεαρός ἀρχηγός τῶν φυλῶν τῶν Ἀπαχῶν.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ φθάσωμεν; ἀνέκραξα ἀνυπομόνωσ'· πετᾶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς τὸν τέττιγα, ἀπὸ τὴν Παρθένον-τῆς-Αὐγῆς εἰς τὸν Μιαντουκατοῦκ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο νεαρός ἀρχηγός τῶν φυλῶν τῶν Ἀπαχῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ σκελετός, χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ μοι ἀποκριθῆ. Ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶχεν ὑποστῆ ἡρωϊκῶς πάσας τὰς εἰς τοὺς μαχητὰς ἐπιβαλλομένας δοκιμασίας.

Ἐμεινε κεκλεισμένος ἐφ' ὀλόκληρον ἡμέραν ἐντὸς σάκκου, πλήρους ἀδηφάγων μυρμηκῶν καὶ μεγάλων ὡς σφήκας, χωρὶς ἐλάχιστον παράπονον νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων του καὶ χωρὶς ὁ ἐλάχιστος σπασμὸς νὰ φανῆ ἐπὶ τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ σάκκου τὴν πρωΐαν, ἐξήλθε τὴν ἑσπέραν. Μόλάντι δὲ κεκαλυμμένος ὑπὸ δηγμάτων καὶ αἰμόφυρτος, οὐδὲ πρὸς στιγμήν εἶχε διακόψει τὸ ἄσμά του, εἶδος θουρίου, σχετιζομένου πρὸς τὰς πολεμικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς του.

Μετὰ τὴν σκληρὰν ἐκείνην δοκιμασίαν, ἐπεβλήθη αὐτῷ ἑτέρα.

Ἀνηρτήθη ἀπὸ δένδρου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήφθη πῦρ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐρρίφθησαν ὕλαι, ἀναδίδουσαι πνιγηρὰν ὁσμήν.

Δὲν ἀπέσυρε τὰς κνήμας του, ὅτε τὸ πῦρ ἐφθασεν αὐτὰς, οὐδ' ἐπαρτίσθη, εἰσπνέων τὸν ὀξὺν καὶ ἀνυπόφορον καπνόν, ὅστις θ' ἀπέπνιγεν ἕνα Εὐρωπαῖον.

Μετὰ τοῦτο, ἐδάμασε ταῦρον καὶ ἵππευσεν ἄγριον ἵππον.

Ἐβάλεν ἀπομεμακρυσμένον καὶ δυσχερῆ σκοπόν, διὰ βάρους ἀγγλικοῦ πυροβόλου ὄπλου.

Ἀφῆρσεν, ἀόρατος καὶ ἀθορύβως, ἀντικείμενον, καταθεθειμένον εἰς δύσβατον καὶ ἐπιμελῶς ἐπιτηρούμενον μέρος.

Ἐνίκησεν ἵππον εἰς τὸν δρόμον.

Κατέβαλεν εἰς τὴν πάλην τοὺς ῥωμαλεωτέρους τῆς φυλῆς του.

Ἐπὶ τέλους, ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ὥρας, φέρων ἐπὶ τῶν νώτων βαρύτατον λίθον.

— Καὶ δὲν κατεβλήθη ὑπὸ τῶν τοιούτων δοκιμασιῶν;

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο μέγας ἀρχηγός, ἀπῆντησεν ὁ σκελετός μετ' ἐπισημότητος.

ΙΗ'

Ἡ Κομφή-Ἐλαγος ἦτο ἡ εὐειδεσττέρα ἐρυθρὰ νεανίς, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Τὰ δ' ἐπὶ τοῦ σώματός της στίγματα καθίσταν αὐτὴν εὐειδεσττέραν.

Τὰ τρία πτερὰ ἀετοῦ, τὰ ὁποῖα ἐκόσμουσαν τὸ μέτωπόν της, ἐφαίνοντο ἦττον ἐλαφρὰ καὶ εὐκίνητα τοῦ σώματος αὐτῆς.

Ἡ Κομφή-Ἐλαγος ἦτο τὸ βραδείον, τὸ ὁποῖον ὁ γέρον καὶ σκληρὸς Ἀναου-

χάκ, ὁ πατήρ της, ἀρχηγός τῶν Ματαχέτων, ἐπεφύλαττε διὰ τὸν ἀνδρειότερον ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς του.

Ἡ νεανίς ἦτο ὑπερήφανος καὶ σοβαρά, εὐθυτενής δ' ὡς κέδρος. Ὅτε ἐκάθητο, μεγαλοπρεπῆς ὡς βασίλισσα, πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς της ἐγερθείσης ξυλίνης οἰκίας, ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ὑπὸ φύλλων φοινίκος ψάθης, ἐνῶ νεαροὶ αἰχμαλῶτοι τῶν ἐχθρικών φυλῶν ἐκίνουν περὶ αὐτὴν ῥιπίδια ἐκ πτερῶν.

Παῖδες, νεανίαι, ἄνδρες ὄριμοι καὶ γέροντες, ἀντιπαρερχόμενοι ἐνώπιον αὐτῆς, προσέκλινον, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ παρατηρήσωσιν αὐτήν, ἀλλὰ, θέτοντες τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ τὴν ἑτέραν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐζηκούλουν τὸν δρόμον των.

Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἤθελε προσενέγκει τὸ δείγμα τοῦτο τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Κομφὴν-Ἐλαφον ἢ ἤθελε τολμήσει νὰ ῥίψη βλέμμα ἐπ' αὐτῆς! Θὰ ἐθυσιαζέτο εἰς τὸν φανερόν θεὸν Μαλούκ, τὸ ἐπτακέφαλον τέρας, τὸ ἰστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου, ἐπὶ τῆς διὰ τὰς θυσίας ὤρισμένης τραπέζης.

Ἡ Κομφὴ-Ἐλαφος, λοιπόν, ἦτο ἀληθῆς βασίλισσα.

ΙΘ'

Βαθὺς ποταμός, δυνάμενος νὰ ἐκληφθῆ, ἔνεκα τοῦ ἠρέμου καὶ βραδέως ροῦ αὐτοῦ, ὡς χειροποίητος διώρυξ, ῥέει ἐν μέσῳ στενῆς κοιλάδος, τῆς ὁποίας κατέχει σχεδὸν ὅλον τὸ πλάτος, περίπου κεκρυμμένος ὑπὸ βράχους, τοὺς ὁποίους, ὡς ὑπὸ θόλον, καλύπτουσιν αἱ κλιματιτίδες, καὶ διπλῆ σειρά πλατάνων

Οὗτος ὁ ποταμός ἐχρησίμευεν ὡς ὁδὸς εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐγγὺς λειμῶνας διευθυρόμενα ἰνδικὰ μονόξυλα καὶ ἐχώριζε τὰς ὑπὸ δύο ἐχθρικών φυλῶν κατεχομένας χώρας.

Ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ὄρους, ἠγείροντο αἱ καλύβαι τῶν Ματαχέτων· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὄρους αἱ τῶν Ἀναπᾶς. Ἄλλοτε, αἱ δύο αὐταὶ φυλαὶ ἦσαν φίλαι, ἀλλὰ, ἀρχηγὸς τινος τῶν Ἀναπᾶς, ἀπαγαγόντος ποτὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ματαχέτων, ἡ διχόνοια ἐνεφίλοχώρησε μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν· μίλονότι δὲ πολλὰ ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ συμβάντος ἐκείνου, ἀφοῦ οὐδ' οἱ πρεσβύτεροι ἐνεθυμοῦντο αὐτό, τὸ μῖσος τῶν φυλῶν εἶχε μάλιστα ἀυξηθῆ, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου.

Κ'

Ἡξέυρεις, εἶπον πρὸς τὸν σκελετόν, ὅτι ἡ Εὐρώπη πράττει ἀδίκημα, μὴ εἰσαγούσα εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ;

Ἡ Εὐρώπη ἔχει πολλὰ νὰ πράξη δι' αὐτήν· θὰ ἦτο ἀρεστὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ πολιτισθῆ ἢ ἰδίᾳ ἀντὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐκπολιτίσῃ ἄλλους. Αἱ! πιστεύεις, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπῃ, εἰς τὴν δεκάτην ἐνάτην ἐ-

κατονταετηρίδα, δὲν διαπράττονται βαρβαρότητες; Τι λέγεις; Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆς, σοὶ δεῖκνύω εἰς τοὺς Παρισίους, τὰς νεώτερας ταύτας Ἀθήνας, τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἀγρίων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐν συγκρίσει οἱ Ἀπάχαι εἶναι ἄνθρωποι εὐ ἠγμένοι.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ καταστήσω γνωστὴν τὴν εὐρωπαϊκὴν βαρβαρότητα, οὐχὶ τὴν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ τὴν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος;

Οὐδέποτε εἶδες πυγμαχοῦντας εἰς τὸ Λονδίνον; Χωρὶς δὲ νὰ ἐξέλθῃς τῆς Μαδρίτης, δὲν παρευρίσκεσο τὴν παρελθούσαν δευτέραν εἰς τὰς ταυρομαχίας; Καθείρηθης ποτὲ εἰς τὰς σκοτεινὰς εἰρηκτὰς; Διετέλεσας πτωχὸς καὶ ἠναγκασμένος ν' ἀπαζῆς διὰ τῆς ἐργασίας σου; Οὐδέποτε ἤκουσας τὰς σφαίρας τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν καρβινῶν συριζούσας εἰς τὰς ὁδοὺς; Τυφλέ, ὅστις δὲν βλέπεις, ὅτι ἡ βαρβαρότης εἶναι συσσωματωμένη μετὰ τῶν ἠθῶν, τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ τρόπου ἡμῶν τοῦ κρίνειν καὶ αἰσθάνεσθαι!

Νὰ ἐκπολιτίσωμεν τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ Νέου Κόσμου!

Νὰ κομίσωμεν τὰς ἀγαθὰς ἢ κακὰς ἔξεις ἡμῶν εἰς τὰς ἀτέρομονας ἐρημίας, τὰς ὑπὸ ἀπεράντων δασῶν προστατευόμενας καὶ βατὰς ὑπὸ μόνον τῶν θηρίων καὶ τῶν οὐχ ἦττον αὐτῶν ἀγρίων Ἰνδῶν!

Εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ποταμοὶ ἀπέχουσι τὰ μέγιστα ἀλλήλων, ἄμμου δὲ κινητὰ ὄρη διαδέχονται ἀλλήλα ὑπὸ πυριφλεγῆ ἡλίου!

Ὅποια χώρα θὰ ἠδύνατο νὰ συντηρήσῃ ἀρκούντως πολυάριθμον στρατὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοιαύτης ἐπιχειρήσεως; Πρὸ παντὸς δὲ τίνι τρόπῳ θὰ κατωρθοῦτο νὰ οἰκισθῶσιν αἱ ἀχανεῖς ἐκτάσεις, ὥστε νὰ κατασταθῆ ἀδύνατος ἡ ὄπισθεν δάσους, λειμῶνος ἢ ποταμοῦ ὑπαρξίς τῶν Ἰνδῶν;

Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς εἰσῆγαγεν εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ: τὸ πυρεβόλον καὶ τὴν πυρίτιδα!

ΚΑ'

Λοιπόν, οἱ Ἀναπᾶς καὶ οἱ Ματαχέτοι ἦσαν δύο φυλαὶ ἐχθραὶ, δύο κλάδοι τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ ἢ μάλλον εἰς κορμούς, διηρημένους εἰς δύο μέλη, μὴ συγκρατούμενα πλέον εἰμὴ διὰ τῆς σσηπηίας ρίζης, τοῦ μίσους, μίσους πεπαικωμένου, τὸ ὅπαιον ἐξ οὐδετέρου τῶν μερῶν ἐσκέπτοντο νὰ μετριάζωσιν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μάλλον νύκτα, οἱ Ἀναπᾶς, διελθόντες σιωπηλῶς τὸν ποταμὸν ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν μονοξύλων των, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Ματαχέτων.

Μετὰ δὲ μίαν στιγμὴν, ἡ μάχῃ εἶχε συναφθῆ.

Πάντοτε συνέβαιεν, ὅτι οἱ Ἀναπᾶς ἢ οἱ Ματαχέτοι, εἰσβολαῖς ἢ θύματα, ἀπεσύροντο, ἀπάγοντες ἢ ἐγκαταλείφοντες αἰχμαλώτους.

Τοὺς αἰχμαλώτους μετέβαλλον εἰς δούλους, πλὴν τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους ἀδιακρίτως εἰς ἀμφοτέρας τὰς φυλάς, ἐθυ-

σίαζον εἰς τὸν αἰμοβόρον θεὸν Μαλούκ. Οἱ νικηταὶ ἐπανηγύριζον τὴν νίκην, καταβιβρώσκοντες τὰ θύματά των δημοσίως. Κρανία δὲ τινα ἐκόσμουσι καὶ τὸν βωμὸν τοῦ εἰδώλου κόμασι καὶ νέων ἤρτηντο ἀπὸ τῶν τειχημάτων τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου τῆς νικητρίας φυλῆς.

[Ἐπὶ ταῖς συνέξιας]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἴδι προηγούμενον φύλλον).

Ὁ Σχικῶ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης, διέκριεν, ὅτι τὸ παράθυρον ἐβλεπε πρὸς τὸ κοιμητήριον τῆς Μανῆς, τὸ ὁποῖον ἐληγεν εἰς τὴν ὁδὸν Βορδέλ.

Ἡνέφξε, λοιπόν, καὶ διεσκέλισε τὸ παράθυρον, ἀνακύρας δὲ τὴν κλιμακὰ πρὸς ἐκυτόν μετὰ τῆς δεξιότητος καὶ τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν σχεδὸν πάντοτε προσδίδει ἡ χαρὰ ἢ ὁ φόβος, ἐξήγαγεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ κοιμητήριον, ἐστήριξεν ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ κατήλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Μετὰ τοῦτο, ἐκρυψε τὴν κλιμακὰ ἐντὸς φράκτης θάμνων, διωλίσθησεν ἀπὸ τάφου εἰς τάφον μέχρι τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν περιτειχίσματος, τὸν ὁποῖον ὑπερέβη, οὐχὶ ὁμως χωρὶς νὰ κρημνίσῃ λίθους τινὰς αὐτοῦ, οἵτινες ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ Σχικῶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως, διότι εἶχεν ἐξέλθει μέτινας μόνον ἀμύχας ἐκτὸς τῆς σφηκοφωλεᾶς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαίξε τὴν ζωὴν του.

Ἐπειτα δὲ διευθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰκκώβου καὶ δὲν ἐσταμάτησεν εἰμὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κέρατος τῆς Ἀρθουρίας, τοῦ ὁποίου τὴν θύραν ἐκρούσεν ἀνευ δισταγμοῦ.

Ὁ κύρ Κλαύδιος Βονομέτος ἠνέφξεν αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν, ὅτι πᾶσα ἐνόχλησις πληρώνεται καὶ ὑπελόγιζε πολλῶ μάλλον ἐπὶ τῶν ἐκτάκτων ἢ ἐπὶ τῶν τακτικῶν εἰσοδημάτων.

Ἀνεγνώρισε τὸν Σχικῶ μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, μίλονότι οὗτος εἶχεν ἐξέλθει ἐνδεδυμένος ὡς ἱππότης καὶ ἐπέστρεψεν ὡς μοναχός.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, εὐγενῆ μου, εἶπε, καλῶς ὤρισατε.

— Καὶ ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον ἐν σκαυδόν.

Ἐγκάρδιον μειδίαμα ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ξενοδόχου, ὅστις, προχωρήσας πρὸς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον, ὤθησε τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ εἶπεν: Ἴδετε.

Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἐρεγγεν ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σχικῶ εἶχεν ἀφήσει αὐτόν.

— Διάβολε! σεβαστέ μοι φίλε, εἶπεν ὁ Γασκόνος, θὰ κατελήφθῃς ὑπὸ δεινοῦ ἐπιάλτου.